

Sygn. akt ***XI Ka 1213/15***

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 kwietnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Lublinie XI Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący SSO Sławomir Kaczor

Sędziowie SO Włodzimierz Śpiewła

SO Ewa Bogusz-Patyra (spr.)

Protokolant sekr. sądowy Katarzyna Radek

przy udziale Prokuratora Krzysztofa Rubika

po rozpoznaniu dnia 7 kwietnia 2016r.

sprawy **J. G.** syna W. i W. z domu K., urodzonego (...) w W.

oskarżonego o czyn z art. 268 §2 k.k w zw. z art. 268 § 1 k.k.

na skutek apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Chełmie

z dnia 16 września 2015 roku sygn. akt ***II K 478/12***

I. utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

II. wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciąża Skarb Państwa.

Włodzimierz Śpiewła Sławomir Kaczor Ewa Bogusz-Patyra

Sygn. akt ***XI Ka 1213/15***

UZASADNIENIE

J. G. oskarżony został o to, że:

w okresie czasu od 1 lipca do 30 sierpnia 2011 r. daty bliżej nie określonej w C. woj. (...) nie będąc uprawnionym dokonał zaboru z mieszkania M. P. informatycznego nośnika danych typu pendrive udaremniając w ten sposób pokrzywdzonej korzystanie z informacji zapisanych w tej pamięci;

tj. czyn z art. 268 § 2 k.k. w zw. z art. 268 § 1 k.k.

Wyrokiem z 16 września 2015 roku **Sąd Rejonowy w Chełmie** skarżonego **J. G.** uniewinnił od popełnienia zarzucanego mu czynu; na podstawie art. 415 § 2 k.p.k. (w brzmieniu obowiązującym do dnia 30 czerwca 2015 roku tj. przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396)) pozostawił powództwo cywilne bez rozpoznania; na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. kosztami niniejszego procesu obciążył Skarb Państwa.

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator. Na podstawie art. 425 § 1 i 2 k.p.k. oraz art. 438 pkt 2 k.p.k. wyrokowi temu zarzucił:

- obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia pod postacią art. 2 § 2 k.p.k., art. 4 k.p.k, art. 5 § 2 k.p.k, art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającą na dowolnej ocenie zgromadzonego w toku postępowania materiału dowodowego, w szczególności na uwzględnieniu przez Sąd wyłącznie okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonego, niezasadnym przyjęciu, że w sprawie zachodzą niedające się usunąć wątpliwości, co w konsekwencji doprowadziło do uniewinnienia oskarżonego od popełnienia zarzuconego mu czynu, w sytuacji gdy analiza całokształtu zebranego w sprawie i ujawnionego na rozprawie materiału dowodowego w postaci zeznań pokrzywdzonej M. P., świadków: L. P., W. G., M. Z. dokonana przez pryzmat logiki, wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego prowadzi nieodparcie do wniosku, że oskarżony dopuścił się zarzuconego mu przestępstwa.

Podnosząc powyższy zarzut w oparciu o przepis art. 437 § 1 i 2 k.p.k. wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Chełmie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie. Kontrola instancyjna zaskarżonego orzeczenia nie wykazała, aby Sąd I instancji procedując w sprawie niniejszej dopuścił się uchybień o jakich mowa we wniesionym środku odwoławczym. Analiza treści środka odwoławczego daje podstawę do przyjęcia, iż skarżący nie podnosi zarzutu braków w materiale dowodowym, które mogłyby wpłynąć na ostateczną treść rozstrzygnięcia.

Art. 438 pkt 2 k.p.k. wymaga wykazania wpływu obrazę przepisów postępowania na treść orzeczenia. Oznacza to, że ustawodawca zakłada, że zarzut oparty na tej podstawie musi być ściśle określony, sprecyzowany, odnoszący się do naruszenia konkretnego przepisu procedury gromadzenia, przeprowadzania i oceny dowodów, procedury dokumentowania czynności organów procesowych, przestrzegania praw stron, a wreszcie poprawności orzeczenia i jego uzasadnienia.

Sąd I instancji kierując się nakazem - wynikającym z art. 2 § 2 k.p.k. - dążenia do prawdy, prawidłowo i w sposób wyczerpujący, na ile było to oczywiście możliwe, zgromadził i ujawnił w sprawie materiał dowodowy. Zadośćuczynił tym samym wymogom art. 410 k.p.k. Uzasadnienie wyroku - odpowiadające dyspozycji art. 424 k.p.k. - pozwala zaś bezspornie na pełną kontrolę procesu myślowego, który przebiegał w czasie narady, a który doprowadził Sąd orzekający do wniosku o niewinności oskarżonego.

Brak podstaw do oceny, iż sąd pierwszej instancji ferując zaskarżony wyrok i oceniając zebrane w sprawie dowody dopuścił się obrazę art. 4 k.p.k., a więc wyrażonej w tym przepisie zasady obiektywizmu. Apelacja nie przedstawia argumentacji na poparcie sformułowanego zarzutu obrazę zasady obiektywizmu, a przede wszystkim nie wskazuje jakie konkretnie przepisy miałyby naruszyć Sąd pierwszej instancji, których naruszenie miałyby wskazywać brak respektowania jednej z naczelných zasad procesu karnego. Podnosząc zarzut naruszenia art. 4 k.p.k. nie jest wystarczające odwołanie się w apelacji jedynie do zasady obiektywizmu, bez podania, jakie przepisy ją konkretyzujące zostały naruszone przez sąd I instancji. Wskazać należy również, iż zasada wyrażona w art. 4 k.p.k. nie sprowadza się do obowiązku interpretowania materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie jedynie na niekorzyść oskarżonego. Istota tej zasady sprowadza się do obiektywnej oceny wszystkich dowodów zgromadzonych w sprawie.

Apelujący obrazę art. 2§2 k.p.k i art. 7 k.p.k. z zarzutem naruszenia art. 7 k.p.k., art. 5 § 2 k.pk i art. 410 k.p.k

W ocenie Sądu Okręgowego, Sąd I instancji nie naruszył obowiązującej go zasady prawdy materialnej, tak w zakresie oceny przeprowadzonych na rozprawie dowodów (art. 7 k.p.k.), jak i badania i uwzględniania całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.) oraz wyciągniętych z nich wniosków i zaprezentowanego w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku toku rozumowania, który doprowadził Sąd orzekający do przekonania, że oskarżony nie popełnił zarzuconego mu czynu. Ustawa procesowa nie daje podstaw do preferowania lub dyskwalifikowania dowodów według kryterium, czy jest on korzystny czy też obciążający dla oskarżonego. O wartości dowodu nie

stanowi ocena z punktu widzenia interesów stron, lecz treść dowodu - tak w aspekcie jego wewnętrznej spójności, jak i w konfrontacji z treścią innych dowodów. Żaden bowiem dowód nie może być oceniany w oderwaniu od wymowy wszystkich pozostałych. Wyszucie z oceny dowodów wniosków o ich wiarygodności zależy od wewnętrznego przekonania Sądu, które jest chronione zasadą art. 7 k.p.k., gdy Sąd swoje stanowisko w sposób przekonujący uzasadni.

Dokonując instancyjnej kontroli zaskarżonego orzeczenia, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, iż wbrew wywodom prokuratora ocena materiału dowodowego zaprezentowana w motywach zaskarżonego wyroku spełnia wymogi art. 7 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k..

Prawdą jest, że Sąd I instancji oparł ustalenia faktyczne przede wszystkim na wyjaśnieniach oskarżonego, dając wiarę zeznaniom pokrzywdzonej jedynie w części. W obszernych motywach wyroku Sąd Rejonowy szczegółowo analizował wyjaśnienia oskarżonego i podawane przez niego fakty oraz przebieg wydarzeń, a także kolejne zeznania pokrzywdzonej, w których przedstawiała odmienną od przedstawionej przez oskarżonego wersję wydarzeń. Wywód dotyczący oceny tych dowodów osobowych w powiązaniu z pozostałym materiałem dowodowym nie zawiera błędów natury logicznej ani faktycznej. Żaden argument podniesiony w apelacji rozumowania Sądu I instancji nie podważył.

W pełni nietrafny jest zatem zarzut obrazy art. 7 k.p.k. Z ugruntowanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że "przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności drugich pozostaje pod ochroną reguły z art. 7 k.p.k., jeżeli jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, stanowi wyraz rozważenia wszystkich okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego, oraz jest zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego, a nadto zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku" (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 grudnia 2012 r., III KK 298/12). Do skutecznego podniesienia zarzutu obrazy przez Sąd art. 7 k.p.k. nie jest przy tym wystarczające samo przedstawienie w apelacji alternatywnej do przyjętej w zaskarżonym wyroku wersji zdarzenia (powtórzenia tej, którą znał i ocenił w pisemnym uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji) jako - zdaniem skarżącego - możliwej bądź niewykluczonej w świetle zgromadzonych dowodów, co sprowadza się w swej istocie do samej tylko polemiki z ustaleniami i argumentacją Sądu meriti zawartą w uzasadnieniu wyroku. Konieczne jest wskazanie, jakich konkretnie uchybień dopuścił się Sąd pierwszej instancji przy ocenie dowodów, w którym miejscu Sąd naruszył zasady logiki, wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego.

Zgromadzone przez Sąd Rejonowy dowody ocenione zostały w realiach niniejszej sprawy w sposób swobodny, nie zaś dowolny, a wszystkie ustalenia stanu faktycznego mają swoje odzwierciedlenie w zebranych i wszechstronnie przeanalizowanych środkach dowodowych. Ocena ta jest nadto zgodna z kryteriami obiektywnymi, a więc z zasadami logiki, wiedzy i doświadczenia życiowego oraz nie wykazuje błędów natury logicznej ani faktycznej. Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd meriti ocenił dowody w sposób kompleksowy i szczególnie wnikliwy, we wzajemnym powiązaniu.

Przede wszystkim stwierdzenie braku podstaw do zakwestionowania wiarygodności wyjaśnień oskarżonego oraz danie wiary jedynie w odpowiednim zakresie zeznaniom pokrzywdzonej, zostało dokonane przez Sąd meriti przy uwzględnieniu wszystkich okoliczności rzutujących na wiarygodność prezentowanych przez nich wersji zdarzeń.

Wobec szczegółowości rozważań Sądu Rejonowego i obszerności argumentacji zawartej w pisemnych motywach zaskarżonego wyroku, które w całości zasługują na aprobatę, zbędnym jest ich powielanie. Dodać jedynie wypada, że w sytuacji gdy pokrzywdzona jak również W. G. nie dysponują zdjęciami, które były wykonywane na weselu z uwagi na ich usunięcie z pamięci aparatu cyfrowego po uprzednim przegraniu jedynie na pendriva M. P., w sprawie niniejszej brak jest dowodu pozwalającego na nie budzące wątpliwości ustalenie, że zdjęcia, które znalazły się w posiadaniu oskarżonego są powielonymi zdjęciami, które były przegrane na pendriva. Tym samym nie sposób podważyć wiarygodność wyjaśnień oskarżonego, zwłaszcza że W. G. z pewnością nie był jedyną osobą mającą na weselu aparat fotograficzny, zaś J. G. złożył dokumenty i wskazał świadków, którzy potwierdzili podawane przez niego okoliczności.

W sytuacji, gdy sąd rozpoznający sprawę dysponuje określonymi dowodami, które uzna za wiarygodne i stanowisko to nie będzie pozostawało w opozycji do normy art. 7 k.p.k. - to nawet wówczas, gdy z innej grupy dowodów można byłoby wywieść wniosek przeciwny - ta pozytywna ocena dowodów obciążających (w niniejszej sprawie dowodów przemawiających na korzyść oskarżonego) powoduje, że nie sposób mówić o jakichkolwiek wątpliwościach w rozumieniu art. 5 § 2 k.p.k. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie - II Wydział Karny z 2015-02-26, II AKa 318/14, opubl: www.orzeczenia.ms.gov.pl).

Przyjęte ustalenia faktyczne jako mające oparcie w materiale dowodowym sprawy, zgodne zasadami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz logicznego rozumowania - zdaniem Sądu Odwoławczego- korzystają w pełni z ochrony przewidzianej art. 7 k.p.k. i jako takie nie mogą być zasadnie zakwestionowane.

Z przytoczonych wyżej względów, nie znajdując podstaw do uwzględnienia apelacji oraz wobec braku okoliczności, o których mowa w art. 439 § 1 k.p.k. i 440 k.p.k., zaskarżony wyrok należało na podstawie art. 437 § 1 k.p.k. utrzymać w mocy.

Rozstrzygnięcie o wydatkach za postępowanie odwoławcze znajduje podstawę prawną w uregulowaniu art. 636 § 1 k.p.k.

Włodzimierz Śpiewła Sławomir Kaczor Ewa Bogusz-Patyra